ĢENERĀLADVOKĀTA PAOLO MENGOCI [PAOLO MENGOZZI]
SECINĀJUMI,
sniegti 2011. gada 6. septembrī[1]

Lieta C-249/10 P

Brosmann Footwear (Honkonga) Ltd ,
Seasonable Footwear (Džunšaņa) Ltd ,
Lung Pao Footwear (Guandžou) Ltd ,
Risen Footwear (Honkonga) Co. Ltd
pret

Eiropas Savienības Padomi

Apelācija — Kopējā tirdzniecības politika — Dempings — Regulas (EK) Nr. 384/96 2. panta 7. punkts, 3. panta 7. punkts, 5. panta 4. punkts, 9. panta 5. un 6. punkts, kā arī 17. panta 3. punkts — Tādu konkrētu Ķīnas Tautas Republikas un Vjetnamas izcelsmes apavu imports, kuriem ir ādas virsa — Uzņēmuma, kas darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statuss — Individuāla pieeja — Atlases metode — Sadarbība Savienības ražošanas nozarē

I – Ievads

1. Savā apelācijas sūdzībā *Brosmann Footwear* (Honkonga) *Ltd*, *Seasonable Footwear* (Džunšaņa) *Ltd*, *Lung Pao Footwear* (Guandžou) *Ltd* un *Risen Footwear* (Honkonga) *Co. Ltd* (turpmāk tekstā – "*Brosmann Footwear* u.c.") lūdz Tiesu atcelt Vispārējās tiesas 2010. gada 4. marta spriedumu lietā *Brosmann Footwear (HK)* u.c./Padome[2] (turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums"), kurā tā ir noraidījusi prasību daļēji atcelt Padomes 2006. gada 5. oktobra Regulu (EK) Nr. 1472/2006, ar kuru uzliek galīgo antidempinga maksājumu un galīgi iekasē pagaidu maksājumu, ko piemēro tādu konkrētu Ķīnas Tautas Republikas un Vjetnamas izcelsmes apavu importam, kuriem ir ādas virsa[3] (turpmāk tekstā – "galīgā regula").

2. Izskatāmajā lietā uzmanība galvenokārt vērsta uz to, kā formulēti atsevišķi noteikumi Padomes 1995. gada 22. decembra Regulā (EK) Nr. 384/96 par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis[4], kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Padomes 2004. gada 8. marta Regulu (EK) Nr. 461/2004[5] (turpmāk tekstā – "pamatregula").

3. Būtībā apelācijas sūdzībā ir izteikts lūgums it īpaši izvērtēt to, cik plaši ir piemērojams pamatregulas 17. pants, kas gadījumos, "kad eksportētāju vai ražotāju skaits ir tik liels, ka atsevišķas [individuālas] pārbaudes attiecīgi būtu pārmērīgi apgrūtinošas un neļautu savlaicīgi pabeigt izmeklēšanu", ļauj Eiropas Komisijai ierobežot izmeklēšanu, izveidojot reprezentatīvu izlasi, kurā iekļauti tikai daži attiecīgās trešās valsts eksportētāji vai ražotāji, un neizskatīt to neatlasīto uzņēmumu pieprasījumus aprēķināt "individuālu dempinga starpību", kuri paredzētajos termiņos ir iesnieguši vajadzīgo informāciju.

1 — Oriģinālvaloda – franču.
2 — Spriedums lietā T-401/06 (Krājums, II-671. lpp.).
3 — OV L 275, 1. lpp.
4 — OV 1996 L 56, 1. lpp.
5 — OV L 77, 12. lpp.

4. Šajā ziņā it īpaši jāpārbauda, vai Vispārējā tiesa ir pamatoti nospriedusi, ka saskaņā ar pamatregulas 17. panta 3. punktu, ņemot vērā attiecīgo eksportētāju vai ražotāju skaitu, Komisijai bija arī tiesības neizskatīt pieprasījumus piešķirt uzņēmuma, kas darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statusu (turpmāk tekstā – "TES"), ko reglamentē pamatregulas 2. panta 7. punkta b) un c) apakšpunkts, kā arī tā sauktos "individuālas pieejas" (turpmāk tekstā – "IP") pieprasījumus, kuri paredzēti šīs pašas regulas 9. panta 5. punktā un kurus iesnieguši neatlasītie eksportētāji vai ražotāji.

II – Tiesvedības priekšvēsture un pārsūdzētais spriedums

5. Apelācijas sūdzības iesniedzēji, proti, *Brosmann Footwear* u.c., ir Ķīnā reģistrētas sabiedrības, kas ražo un eksportē apavus.

6. Pēc sūdzības, ko 2005. gada 30. maijā bija iesniegusi *Confédération européenne de l'industrie de la chaussure* [Eiropas Apavu ražošanas nozares konfederācija (*CEC*)], Komisija uzsāka antidempinga procedūru attiecībā uz tādu noteiktu Ķīnas Tautas Republikas un Vjetnamas izcelsmes apavu importu, kuriem ir ādas virsa. Paziņojums par šīs procedūras uzsākšanu tika publicēts 2005. gada 7. jūlija *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*[6] (turpmāk tekstā – "paziņojums par uzsākšanu").

7. Ņemot vērā šajā procedūrā iesaistīto personu acīmredzami lielo skaitu, paziņojuma par uzsākšanu 5.1. punkta a) apakšpunktā bija paredzēts piemērot pārbaudi izlases veidā saskaņā ar pamatregulas 17. pantu.

8. Paziņojuma par uzsākšanu 5.1. punkta b) apakšpunktā bija arī norādīts, ka ražotājiem eksportētājiem, kuri pieprasa aprēķināt individuālu dempinga starpību, lai piemērotu pamatregulas 17. panta 3. punktu un 9. panta 6. punktu, bija jāiesniedz pienācīgi aizpildīta anketa šajā paziņojumā noteiktajā termiņā, proti, 40 dienu laikā pēc šā paziņojuma publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

9. Paziņojuma par uzsākšanu 5.1. punkta e) apakšpunktā ar virsrakstu "Tirgus ekonomikas statuss" ["Uzņēmuma, kas darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statuss"] ir precizēts, ka tiem apaviem ar ādas virsu, kurus pārdod ražotāji, kas apgalvo, ka atbilstoši pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunktam viņi darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, normālo vērtību noteiks saskaņā ar šīs pašas regulas 2. panta 7. punkta b) apakšpunktu. Ražotājiem, kuri plānojuši iesniegt TES pieprasījumus, bija jānodrošina, ka viņu pieprasījumi Komisijā tiek saņemti paziņojuma par uzsākšanu 6. punkta d) apakšpunktā noteiktajā termiņā, proti, 15 dienu laikā pēc minētā paziņojuma publicēšanas.

10. Saskaņā ar paziņojuma par uzsākšanu 6. punkta d) apakšpunktu tāds pats termiņš bija jāpiemēro arī atbilstoši pamatregulas 9. panta 5. punktam iesniegtajiem IP pieprasījumiem.

11. *Brosmann Footwear* u.c. sazinājās ar Komisiju, noteiktajos termiņos sniedzot tai paziņojuma par uzsākšanu 5.1. punkta a) apakšpunkta i) daļā un e) apakšpunktā minēto informāciju, lai šīs sabiedrības tiktu iekļautas ražotāju eksportētāju izlasē, ko šī iestāde bija ierosinājusi izveidot saskaņā ar pamatregulas 17. pantu, un lai tām tiktu piešķirts TES vai – ja šāds statuss netiktu piešķirts – lai tām tiktu piemērota IP.

12. 2006. gada 23. martā Komisija pieņēma Regulu (EK) Nr. 553/2006 par pagaidu antidempinga maksājuma noteikšanu dažu tādu Ķīnas Tautas Republikas un Vjetnamas izcelsmes apavu ievedumiem, kuriem ir ādas virsa[7] (turpmāk tekstā – "pagaidu regula").

6 — OV C 166, 14. lpp.
7 — OV L 98, 3. lpp.

13. Saskaņā ar pagaidu regulas preambulas 9. apsvērumu dempinga un kaitējuma izmeklēšana notika no 2004. gada 1. aprīļa līdz 2005. gada 31. martam (turpmāk tekstā – "izmeklēšanas laikposms"). Pārbaude attiecībā uz faktoriem, kuri bija svarīgi kaitējuma novērtēšanai, ilga no 2001. gada 1. janvāra līdz 2005. gada 31. martam.

14. Ņemot vērā nepieciešamību noteikt normālo vērtību attiecībā uz Ķīnas un Vjetnamas ražotāju eksportētāju, kam nevarēja piešķirt TES, precēm, pārbaudes apmeklējums, lai noteiktu normālo vērtību, pamatojoties uz datiem par analogu valsti – šajā gadījumā Brazīlijas Federatīvo Republiku –, tika veikts trīs Brazīlijas uzņēmumu telpās (pagaidu regulas preambulas 8. apsvērums).

15. Saistībā ar dempinga noteikšanu Komisija ir izmantojusi atlases metodi. Saskaņā ar pagaidu regulas preambulas 55. apsvērumu no Ķīnas ražotājiem eksportētājiem, kas bija izteikuši vēlmi piedalīties pārbaudē, 154 izmeklēšanas laikposmā bija eksportējuši preces uz Kopienu. Saskaņā ar to pašu preambulas apsvērumu minētās sabiedrības sākotnēji tika uzskatītas par sabiedrībām, kas sadarbojas, un tika ņemtas vērā, veicot atlasi pārbaudei.

16. No pagaidu regulas preambulas 57. apsvēruma izriet, ka galu galā Komisija atlasīja 13 Ķīnas ražotājus eksportētājus, kas pārstāvēja vairāk nekā 20 % no Ķīnas eksporta uz Kopienu apjoma. No pagaidu regulas preambulas 67.–69. apsvēruma izriet, ka Komisija noraidīja visus šo ražotāju eksportētāju pieprasījumus piešķirt TES. Saskaņā ar pagaidu regulas preambulas 91.–94. apsvērumu noraidīti tika arī šo ražotāju eksportētāju IP pieprasījumi.

17. Saskaņā ar pagaidu regulas preambulas 62. apsvērumu ražotājus eksportētājus, kuri netika atlasīti pārbaudei, informēja par to, ka katrs antidempinga maksājums attiecībā uz tiem tiks aprēķināts saskaņā ar pamatregulas 9. panta 6. punktu. Pagaidu regulas preambulas 64. apsvērumā ir noteikts, ka četri Ķīnas ražotāji eksportētāji, kuri netika iekļauti paraugā, pieprasīja aprēķināt individuālu dempinga starpību atbilstoši pamatregulas 9. panta 6. punktam un 17. panta 3. punktam. Tomēr šie pieprasījumi netika izskatīti, jo, piemērojot pamatregulas 17. panta 3. punktu, Komisija uzskatīja, ka šāda individuāla pārbaude pārmērīgi apgrūtinātu tās uzdevumu un neļautu tai savlaicīgi pabeigt izmeklēšanu. Šādos apstākļos dempinga starpību šiem ražotājiem eksportētājiem noteica, pamatojoties uz atlasīto sabiedrību vidējo svērto dempinga starpību (pagaidu regulas preambulas 135. un 143. apsvērums).

18. Attiecībā uz Kopienas ražošanas nozares definīciju Komisija pagaidu regulas preambulas 150. apsvērumā ir norādījusi, ka sūdzības iesniedzēji pārstāv 42 % no kopējās attiecīgās preces Kopienas ražošanas. Saskaņā ar pagaidu regulas preambulas 65. un 151. apsvērumu Komisija atlasīja 10 Kopienas ražotājus, pamatojoties uz to ražošanas apjomu un ģeogrāfisko atrašanās vietu. Atlasītie ražotāji pārstāv 10 % no sūdzības iesniedzēju ražošanas apjoma. Tātad tika uzskatīts, ka 814 Kopienas ražotāji, kuru vārdā iesniegta sūdzība, veido "Kopienas ražošanas nozari" pamatregulas 5. panta 4. punkta izpratnē (pagaidu regulas preambulas 152. apsvērums).

19. Saistībā ar atlasīto Kopienas ražotāju identitāti Komisija ir norādījusi, ka dažiem no tiem ir klienti Kopienā, kuri iepērk preces arī Ķīnā un Vjetnamā un kuri tātad gūst tiešu labumu no attiecīgajiem ievedumiem. Līdz ar to minētie ražotāji ir "pretrunīgā situācijā", jo daži to klienti varētu būt neapmierināti, ka šie ražotāji ir iesnieguši vai atbalstījuši sūdzību par apgalvoto kaitējumu radošo dempingu. Tādējādi šie ražotāji uzskata, ka daži klienti varētu vērst pret tiem "kaitnieciskas darbības" un, iespējams, pat pārtraukt to komerciālās attiecības. Līdz ar to Komisija ir apmierinājusi lūgumu par konfidencialitātes ievērošanu attiecībā uz atlasītajām sabiedrībām saistībā ar to nosaukumu izpaušanu (pagaidu regulas preambulas 8. apsvērums).

20. 2006. gada 5. oktobrī Eiropas Savienības Padome pieņēma galīgo regulu. Ar šo regulu Padome ir noteikusi galīgo antidempinga maksājumu apavu ar dabīgās ādas vai mākslīgās ādas virsu importam, izņemot sporta apavus, *STAF*, čības un citus telpās valkājamus apavus, un apavus ar aizsargplāksnīti purngalā, kuru izcelsmes valsts ir Ķīna un kuri atbilst vairākiem Kombinētās nomenklatūras kodiem (galīgās regulas 1. pants).

21. Attiecībā uz Ķīnas ražotāju izlases reprezentativitāti Padome galīgās regulas preambulas 44. apsvērumā ir uzsvērusi, ka atlasītie uzņēmumi veido vairāk nekā 12 % no attiecīgās preces eksporta apjoma uz Kopienu no ražotājiem, kas sadarbojās izmeklēšanā. Tā kā pamatregulas 17. pantā nav paredzēts slieksnis attiecībā uz reprezentativitātes līmeni, attiecīgā izlase ir reprezentatīva minētās normas izpratnē.

22. Saskaņā ar galīgās regulas preambulas 72. apsvērumu Padome, ņemot vērā ar attiecīgo sabiedrību saistīto apstākļu maiņu, nolēma piešķirt TES vienam no izlasē iekļautajiem ražotājiem eksportētājiem, proti, uzņēmumam *Golden Step*.

23. Saskaņā ar galīgās regulas 1. panta 3. punktu attiecībā uz apaviem, ko ražojušas 11 atlasītās Ķīnas sabiedrības, kurām nav piešķirts TES, galīgā antidempinga maksājuma likme, kas piemērojama neto cenai ar piegādi līdz Kopienas robežai pirms muitošanas, tika noteikta 16,5 % apmērā. Savukārt sabiedrībai *Golden Step* šī likme tika noteikta 9,7 % apmērā. Saskaņā ar galīgās regulas 3. pantu šīs likmes ir spēkā divus gadus.

24. Attiecībā uz jautājumiem, kas saistīti ar vairāku sabiedrību iesniegtajiem pieprasījumiem piešķirt TES un/vai IP, par kuriem Komisija nebija pieņēmusi lēmumu, Padome nolēma, ka tas, ka Komisija nav atbildējusi atsevišķi uz katru tai iesniegto pieprasījumu šajā ziņā, nav pamatregulas pārkāpums.

25. Šo sabiedrību, tostarp *Brosmann Footwear* u.c., ražotajiem apaviem piemērojamā antidempinga maksājuma likme tika noteikta 16,5 % apmērā.

26. Attiecībā uz Kopienas ražotāju izlasi Padome galīgās regulas preambulas 53.–59. apsvērumā ir noraidījusi visus iebildumus par tās reprezentativitāti un līdz ar to ir apstiprinājusi vērtējumus, ko Komisija bija sniegusi pagaidu regulā.

27. Saistībā ar Kopienas ražošanas nozares definīciju Padome galīgās regulas preambulas 157. apsvērumā ir uzsvērusi, ka neviens no sūdzības iesniedzējiem nav izvairījies no sadarbības izmeklēšanā. Pilnīgas anketas attiecībā uz kaitējumu tika nosūtītas tikai izlasē iekļautajiem Kopienas ražotājiem, un tas izriet no pašas atlases metodes būtības (galīgās regulas preambulas 158. apsvērums).

28. Pamatojot savu Vispārējā tiesā iesniegto prasību par galīgās regulas daļēju atcelšanu, *Brosmann Footwear* u.c. izvirzīja astoņus pamatus. Šie pamati attiecas uz vairākiem aspektiem: pirmkārt, pamatregulas 2. panta 7. punkta b) apakšpunkta un 9. panta 5. punkta pārkāpumu, kā arī vienlīdzīgas attieksmes principa un tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu; otrkārt, pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta un 18. panta pārkāpumu, kā arī tiesību uz aizstāvību pārkāpumu; treškārt, acīmredzamu kļūdu vērtējumā un pamatregulas 5. panta 4. punkta pārkāpumu; ceturtkārt, acīmredzamu kļūdu vērtējumā, kā arī pamatregulas 3. panta 2. punkta un EKL 253. panta pārkāpumu, un, piektkārt, acīmredzamu kļūdu vērtējumā, kā arī pamatregulas 3. panta 2. punkta pārkāpumu.

29. Pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa pilnībā noraidīja šos pamatus un nosprieda, ka *Brosmann Footwear* u.c. jāsedz tiesāšanās izdevumi tiesvedībā pirmajā instancē.

III – Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

30. 2010. gada 18. maijā *Brosmann Footwear* u.c. pret pārsūdzēto spriedumu Tiesā iesniedza apelācijas sūdzību.

31. *Brosmann Footwear* u.c. prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu daļā, kurā Vispārējā tiesa nav atcēlusi galīgo regulu, un daļā, kurā tā nosprieda, ka apelācijas sūdzības iesniedzējiem jāsedz tiesāšanās izdevumi Vispārējā tiesā;

— pieņemt galīgu nolēmumu un atcelt galīgo regulu, un

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus šajā instancē un procesā Vispārējā tiesā.

32. Atbildes rakstā uz apelāciju Padomes prasījumi Tiesai ir šādi:

— noraidīt apelācijas sūdzību;

— pakārtoti – nodot lietu Vispārējai tiesai atkārtotai izskatīšanai, un

— pakārtotāk – noraidīt prasību un katrā ziņā piespriest *Brosmann Footwear* u.c. atlīdzināt tiesāšanās izdevumus šajā instancē.

33. Atbildes rakstā uz apelāciju Komisija aicina Tiesu noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest *Brosmann Footwear* u.c. atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies Komisijai.

IV – Vērtējums

34. Pamatojot savu apelācijas sūdzību, *Brosmann Footwear* u.c. būtībā izvirza piecus pamatus, kuri ir saistīti ar pirmajā instancē izvirzītajiem pieciem pamatiem, kas uzskaitīti šo secinājumu 28. punktā.

35. Divi pirmie apelācijas sūdzības pamati būtībā ir izvirzīti par kļūdām tiesību piemērošanā, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi saistībā ar pamatregulas interpretāciju, saskaņā ar kuru iestādes varētu atbrīvot no pienākuma izskatīt izlasē neiekļauto ražotāju eksportētāju TES/IP pieprasījumus. Apelācijas sūdzības trešais pamats ir izvirzīts par dažādām kļūdām tiesību piemērošanā un pierādījumu sagrozīšanu attiecībā uz Kopienas ražošanas nozares pārstāvju pietiekamu sadarbību izmeklēšanas laikā un šīs izmeklēšanas norisi. Apelācijas sūdzības ceturtais pamats ir izvirzīts par kļūdu tiesību piemērošanā un pierādījumu sagrozīšanu attiecībā uz Kopienas ražošanas nozarei nodarītā kaitējuma novērtēšanu. Visbeidzot, apelācijas sūdzības piektajā pamatā *Brosmann Footwear* u.c. pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir kļūdaini piemērojusi tiesības un sagrozījusi pierādījumus attiecībā uz tās cēloņsakarības novērtēšanu, kas pastāv starp dempingu un Kopienas ražošanas nozarei nodarīto kaitējumu.

A – *Par apelācijas sūdzības pirmo un otro pamatu, kas attiecas uz kļūdām tiesību piemērošanā saistībā ar iestādēm piemērojamu atbrīvojumu no pienākuma izskatīt izlasē neiekļauto ražotāju eksportētāju TES/IP pieprasījumus*

36. Pirms izklāstīt un izskatīt apelācijas sūdzības divus pirmos pamatus, jāatgādina būtiski apsvērumi, kas Vispārējai tiesai lika noraidīt *Brosmann Footwear* u.c. pirmajā instancē izvirzīto apgalvojumu, saskaņā ar kuru iestādēm būtībā bija jāizskata to Ķīnas ražotāju eksportētāju TES/IP pieprasījumi, kuri netika iekļauti antidempinga izmeklēšanas vajadzībām izveidotajā izlasē.

1) Vispārējās tiesas apsvērumi

37. Visupirms pārsūdzētā sprieduma 72. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka saskaņā ar pamatregulas 17. panta 1. un 3. punktu un 9. panta 6. punktu atlases – kā metodes, kas ļauj tikt galā ar lielu skaitu sūdzības iesniedzēju, eksportētāju, importētāju, preču veidu vai darījumu, – izmantošana ierobežo izmeklēšanu. Attiecībā uz šiem pantiem Vispārējā tiesa precizēja, ka, izmantojot šādu atlases metodi, tomēr ir jāizpilda divi pienākumi, proti, pirmkārt, atlasei jābūt reprezentatīvai, un, otrkārt, neatlasītajiem ražotājiem noteiktā dempinga starpība nevar pārsniegt vidējo svērto dempinga starpību, kas noteikta atlasītajām pusēm (pārsūdzētā sprieduma 73. punkts).

38. Vispārējā tiesa atgādināja, ka šie noteikumi sniedz katram neatlasītajam ražotājam iespēju pieprasīt individuālas dempinga starpības aprēķinu ar nosacījumu, ka tas iesniedz visu nepieciešamo informāciju šajā ziņā noteiktajos termiņos un ka šī operācija pārmērīgi neapgrūtina Komisijas uzdevumu un neliedz tai savlaicīgi pabeigt izmeklēšanu (pārsūdzētā sprieduma 74. punkts).

39. Pirms tam izklāstot pamatregulas 2. panta 7. punkta b) apakšpunkta saturu, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 76. punktā nosprieda, ka "neatlasītie ražotāji var pieprasīt individuālās dempinga starpības aprēķinu – kas nozīmē, ka iepriekš ir jāpieņem TES/IP pieprasījums gadījumā, ja runa ir par valstīm, uz kurām attiecas pamatregulas 2. panta 7. punkta b) apakšpunkts –, pamatojoties tikai uz minētās regulas 17. panta 3. punktu. Tomēr šī pēdējā norma dod Komisijai pilnvaras novērtēt, vai, ņemot vērā TES/IP pieprasījumu skaitu, to pārbaude pārmērīgi neapgrūtinātu tās uzdevumu un ļautu tai savlaicīgi pabeigt izmeklēšanu".

40. No tā Vispārējā tiesa secināja, ka, pirmkārt, atlases metodes izmantošanas gadījumā neatlasītajiem uzņēmējiem ar pamatregulu nav piešķirtas beznosacījuma tiesības uz individuālās dempinga starpības aprēķinu, jo šāda pieprasījuma pieņemšana ir atkarīga no Komisijas lēmuma par pamatregulas 17. panta 3. punkta piemērošanu (pārsūdzētā sprieduma 77. punkts). Otrkārt, tā kā saskaņā ar pamatregulas 2. panta 7. punkta b) apakšpunktu TES vai IP piešķiršanas mērķis ir tikai noteikt normālās vērtības aprēķina metodi, lai aprēķinātu individuālās dempinga starpības, Komisijai nav pienākuma izskatīt neatlasīto uzņēmēju TES/IP pieprasījumus tad, ja tā, piemērojot pamatregulas 17. panta 3. punktu, secina, ka šādu starpību aprēķināšana pārmērīgi apgrūtinātu tās uzdevumu un neļautu tai savlaicīgi pabeigt izmeklēšanu (pārsūdzētā sprieduma 78. punkts); treškārt, izskatāmajā lietā nav strīda par to, ka individuālo dempinga starpību aprēķināšana visiem uzņēmējiem, kas nav tikuši atlasīti un kas iesnieguši attiecīgus pieprasījumus, pārmērīgi apgrūtinātu iestāžu uzdevumu un neļautu savlaicīgi pabeigt izmeklēšanu (pārsūdzētā sprieduma 79. punkts).

41. No tā Vispārējā tiesa secināja, ka *Brosmann Footwear* u.c. argumenti, ka pamatregulas 2. panta 7. punkta b) un c) apakšpunktā esot noteikts Komisijas pienākums izskatīt neatlasīto uzņēmēju TES/IP pieprasījumus, tostarp gadījumā, ja tiem nav piemērota individuālā dempinga starpība, bija jānoraida (pārsūdzētā sprieduma 80. punkts).

42. Vispārējā tiesa arī noraidīja prasītāju argumentu par vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, pirmkārt, saistībā ar atlasītajām un neatlasītajām sabiedrībām, jo šo divu kategoriju sabiedrības atradās atšķirīgās situācijās (pārsūdzētā sprieduma 81. punkts), un, otrkārt, saistībā ar neatlasītajām sabiedrībām, no kurām dažas esot "pelnījušas" TES vai IP, bet citu iesniegtie TES/IP pieprasījumi esot noraidīti, jo, ņemot vērā pamatregulas 17. panta 3. punktā piešķirto rīcības brīvību, Komisijai nav pienākuma pieņemt lēmumus par visiem TES/IP pieprasījumiem (pārsūdzētā sprieduma 83.–85. punkts).

43. Attiecībā uz tā trīs mēnešu termiņa neievērošanu, kurš pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunktā paredzēts, lai pieņemtu lēmumu par TES pieprasījumu, pārsūdzētā sprieduma 92. punktā Vispārējā tiesa nosprieda, ka, ņemot vērā savu iepriekšējo vērtējumu, saskaņā ar kuru "Komisija, neizskatot [*Brosmann Footwear* u.c.] TES/IP pieprasījumus, nav pieļāvusi kļūdu", šīm sabiedrībām nebija "pamata atsaukties uz [..] [minētā] trīs mēnešu termiņa nokavējumu, jo šis termiņš attiecas [attiecās] uz gadījumiem, kad Komisijai ir [bija] jāizskata minētie pieprasījumi".

2) Lietas dalībnieku argumenti

44. Saistībā ar pirmo pamatu *Brosmann Footwear* u.c. kritizē pārsūdzētā sprieduma 78. punktā izklāstīto Vispārējās tiesas vērtējumu, saskaņā ar kuru iestādēm nebija pienākuma izskatīt šo uzņēmēju TES/IP pieprasījumus. Šajā saistībā *Brosmann Footwear* u.c. apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, minētā sprieduma tajā pašā punktā nospriežot, ka TES vai IP piešķiršanas mērķis ir tikai noteikt normālās vērtības aprēķina metodi, lai aprēķinātu individuālās dempinga starpības.

45. Šādi rīkojoties, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 76.–85. punktā esot kļūdaini nospriedusi, ka *Brosmann Footwear* u.c. TES/IP pieprasījums ir pielīdzināms pieprasījumam aprēķināt individuālu dempinga starpību pamatregulas 17. panta izpratnē. Taču *Brosmann Footwear* u.c. neesot pieprasījuši aprēķināt ne individuālo dempinga starpību, ne individuālo maksājumu likmi. Tieši pretēji – tie esot lūguši atzīt, ka tie savu darbību veic "Ķīnā, kur ir tirgus ekonomika", un ka tādēļ tiem būtu jāpiešķir vidējā svērtā maksājuma likme, kas piemērojama uzņēmumiem, kuri darbojas "Ķīnā, kur ir tirgus ekonomika" (proti, tiem atlasītajiem uzņēmumiem, kam piešķirts TES vai IP). Izskatāmajā lietā *Brosmann Footwear* u.c. precizē, ka visām neatlasītajām sabiedrībām, kas "ir pelnījušas" TES piešķiršanu, būtu bijis jāpiešķir tāda dempinga starpība, kas ir vienāda ar dempinga starpību, kura bija noteikta sabiedrībai *Golden Step* (9,7 %), vienīgajai atlasītajai sabiedrībai ar TES, nevis visu atlasīto uzņēmumu vidējais svērtais maksājums (16,5 %). Atzīstot, ka iestādes būtu varējušas rīkoties citādi, netiktu ievērots vienlīdzīgas attieksmes princips.

46. Līdz ar to, kā norāda *Brosmann Footwear* u.c., Vispārējā tiesa nedrīkstēja nospriest, ka iestādes varēja neizskatīt TES/IP pieprasījumus, attaisnojot to ar individuālas dempinga starpības aprēķina pieprasījumiem piemērojamu pamatojumu, saskaņā ar kuru pieprasījumu skaits bija tik liels, ka to pārbaude neļautu iestādēm savlaicīgi pabeigt izmeklēšanu.

47. Attiecībā uz savas apelācijas sūdzības otro pamatu *Brosmann Footwear* u.c., pirmkārt, norādīja, ka Vispārējā tiesa neesot ievērojusi pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunktu, pārsūdzētā sprieduma 92. punktā apgalvojot, ka Komisijai nebija jāievēro obligātais termiņš līdz trim mēnešiem, kas paredzēts šajā pantā, lai izskatītu neatlasīto uzņēmumu TES/IP pieprasījumus.

48. Otrkārt, *Brosmann Footwear* u.c. apgalvo, ka Vispārējā tiesa neesot ievērojusi savu pienākumu norādīt pamatojumu, neminot iemeslus, kādēļ tā nav izvērtējusi apgalvojumu, saskaņā ar kuru iestādes esot pārkāpušas pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunktu, jo trīs mēnešu laikā pēc izmeklēšanas uzsākšanas nav pieņēmušas lēmumu par atlasīto Ķīnas ražotāju TES un/vai IP.

49. Padome un Komisija ierosina noraidīt šos divus apelācijas sūdzības pamatus.

50. Padome norāda, ka Vispārējā tiesa pamatoti ir izskaidrojusi saikni starp pamatregulas 17. pantu un 2. panta 7. punktu. Izmantojot atlases metodi, individuālu dempinga starpību var piešķirt vienīgi tiem izlasē iekļautiem vai neiekļautiem eksportētājiem, kuru individuālās dempinga starpības pieprasījums ir apmierināts atbilstoši pamatregulas 17. panta 3. punktam. Neatlasītie eksportētāji, kuri saskaņā ar pamatregulas 17. panta 3. punktu nav saņēmuši apstiprinošu atbildi par minēto pieprasījumu, nevar iegūt individuālo dempinga starpību, turklāt neatkarīgi no tā, vai tie ir vai nav reģistrēti tirgus ekonomikas valstī. Līdz ar to Padome uzskata, ka tad, ja valstī nav tirgus ekonomikas režīma, TES/IP pieprasījumu mērķis ir ļaut neatlasītajām sabiedrībām vai tām sabiedrībām, kuru pieprasījums ir apmierināts atbilstoši pamatregulas 17. panta 3. punktam, iegūt individuālo dempinga starpību. *Brosmann Footwear* u.c. apgalvojumam katrā ziņā nebūtu nozīmes, jo šie iesniedzēji paši pamatoti uzsver, ka tie nav pretendējuši uz tiesībām saņemt individuālas dempinga starpības aprēķinu.

51. Tā kā Vispārējā tiesa nav norādījusi, ka *Brosmann Footwear* u.c. būtu pieprasījuši TES un/vai IP, lai iegūtu individuālo dempinga starpību, pamatots ir arī pārsūdzētā sprieduma 78. punktā izklāstītais Vispārējās tiesas vērtējums. Citas apgalvotās kļūdas tiesību piemērošanā, uz kurām norādījis *Brosmann Footwear* u.c., esot nepamatotas vai nepieņemamas.

52. Komisija piebilst, ka saskaņā ar to, ko nospriedusi Vispārējā tiesa, iestādēm neesot pienākuma novērtēt visus TES/IP pieprasījumus, arī tad, ja šīs iestādes nolemj veikt atlasi. Kā Vispārējā tiesa ir nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 77. punktā, iestādes varēja izskatīt tikai atlasītos pieprasījumus, jo izskatāmajā lietā, kā Vispārējā tiesa to norādījusi pārsūdzētā sprieduma 84. punktā, nav strīda par to, ka individuālo dempinga starpību aprēķināšana visiem uzņēmējiem, kas nav atlasīti un kas iesnieguši attiecīgus pieprasījumus, pārmērīgi apgrūtinātu iestāžu uzdevumu un neļautu savlaicīgi pabeigt izmeklēšanu.

53. Attiecībā uz apelācijas sūdzības otro pamatu Padome un Komisija uzskata, ka tas ir daļēji nepamatots un daļēji nepieņemams. Savukārt attiecībā uz *Brosmann Footwear* u.c. TES/IP pieprasījumu izskatīšanai paredzētā trīs mēnešu termiņa nokavējumu, šīs iestādes atsaucas uz Vispārējās tiesas vērtējumu, kas sniegts pārsūdzētā sprieduma 92. punktā. Tādējādi, tā kā iestādēm nebija jāizskata neatlasīto sabiedrību TES/IP pieprasījumi, Padome un Komisija uzskata, ka pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunktā paredzētais trīs mēnešu termiņš tām bija nenozīmīgs. Attiecībā uz šī termiņa neievērošanu, izskatot atlasīto sabiedrību TES/IP pieprasījumus, Padome un Komisija uzskata, ka šī pamata daļa netika izvirzīta Vispārējā tiesā un tādēļ tas ir uzskatāms par jaunu pamatu, kas ir nepieņemams apelācijas tiesvedībā.

3) Vērtējums

54. Šie divi pirmie apelācijas sūdzības pamati attiecas uz pamatregulas 17. panta 3. punkta piemērojamību.

55. Tas, ka pamatregulas 17. pantā Komisijai tiek ļauts izmantot atlases metodi, it īpaši gadījumos, kad ir daudz sūdzības iesniedzēju vai eksportētāju, netiek apstrīdēts.

56. Turklāt *Brosmann Footwear* u.c. arī nekritizē Vispārējās tiesas vērtējumu, kas izklāstīts pārsūdzētā sprieduma 72. punktā un atbilstoši kuram atlases izmantošana ierobežo izmeklēšanu.

57. Tādējādi, kā to ir nospriedusi Vispārējā tiesa, neatlasītie eksportētāji un ražotāji netiek iekļauti pārbaudāmo sarakstā.

58. Tomēr jānorāda, ka, konkrētajā gadījumā runājot par pieprasījumiem aprēķināt "individuālo dempinga starpību", pamatregulas 17. panta 3. punkts liek nedaudz noliegt šo apgalvojumu.

59. Šajā tiesību normā ir paredzēts, ka gadījumā, ja Komisija izmanto atlases metodi, eksportētājs vai ražotājs, kurš nav iekļauts izlasē, bet ir iesniedzis nepieciešamo informāciju noteiktajos termiņos, var "tomēr" izmantot tiesības uz "individuālās dempinga starpības" aprēķinu. Šādu iespēju neatlasītais ražotājs vai eksportētājs var izmantot, "izņemot gadījumus, kad [to] skaits ir tik liels, ka atsevišķas [individuālas] pārbaudes attiecīgi būtu pārmērīgi apgrūtinošas un neļautu savlaicīgi pabeigt izmeklēšanu".

60. Atgādinu, ka, pirmkārt, pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa šī sprieduma 76. un 77. punktā apgalvoja, ka, lai pieņemtu pieprasījumu aprēķināt individuālu dempinga starpību, vispirms ir jāpieņem TES/IP pieprasījumi, ja runa ir par valstīm, uz kurām attiecas pamatregulas 2. panta 7. punkta b) apakšpunkts, taču, piemērojot minētās regulas 17. panta 3. punktu, neatlasīts uzņēmējs nevar izmantot beznosacījuma tiesības uz minētās starpības aprēķinu. Otrkārt, šī paša sprieduma 78. punktā Vispārējā tiesa nosprieda, ka, tā kā TES vai IP piešķiršanas mērķis ir tikai noteikt normālās vērtības aprēķina metodi, lai aprēķinātu individuālās dempinga starpības, tad saskaņā ar pamatregulas 17. panta 3. punktu Komisija ir tiesīga neizskatīt neatlasīto uzņēmēju TES/IP pieprasījumus tad, ja šādu starpību aprēķināšana pārmērīgi apgrūtinātu tās uzdevumu un neļautu tai savlaicīgi pabeigt izmeklēšanu.

61. *Brosmann Footwear* u.c. pamatoti nav kritizējuši pārsūdzētā sprieduma 76. un 77. punktā izklāstīto vērtējumu.

62. Lai Komisija drīkstētu *in fine* veikt individuālo dempinga starpību aprēķinu, eksportētājiem un ražotājiem no valsts, kurā nav tirgus ekonomikas režīma, bet kura ir Pasaules Tirdzniecības organizācijas dalībvalsts, iepriekš ir jāspēj atsaukties uz TES, proti, jāpanāk atbilstība pamatregulas 2. panta 7. punkta b) un c) apakšpunktam, vai arī gadījumā, ja tiem nepiemēro šos noteikumus un ja attiecīgi normālo vērtību aprēķina, pamatojoties uz pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktu, ir jābūt iespējai izmantot individuālo pieeju, kuras nosacījumi ir reglamentēti pamatregulas 9. panta 5. punktā.

63. Līdz ar to, kā Vispārējā tiesa to ir nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 76. punktā, individuālās dempinga starpības aprēķins ir atkarīgs no TES vai IP piešķiršanas. Tomēr šo aprēķinu veic atbilstoši pamatregulas 17. panta 3. punktam, saskaņā ar kuru individuāla to pārbaude nedrīkst pārmērīgi apgrūtināt Komisijas uzdevumu un neļaut tai savlaicīgi pabeigt izmeklēšanu, kā Vispārējā tiesa to norādījusi minētā sprieduma 76. punktā.

64. Manuprāt, problemātiskāks ir pārsūdzētā sprieduma 78. punktā izklāstītais Vispārējās tiesas vērtējums, saskaņā ar ko TES vai IP ir tikai instruments saistībā ar individuālo dempinga starpību aprēķinu, un tādēļ Komisija drīkstot neizskatīt neatlasīto eksportētāju TES/IP pieprasījumus, pamatojoties uz pamatregulas 17. panta 3. punktu, ja šādu starpību aprēķināšana pārmērīgi apgrūtinātu tās uzdevumu un neļautu tai savlaicīgi pabeigt izmeklēšanu.

65. Lai gan ir jāatzīst, ka pieprasījums piešķirt TES vai IP ir nosacījums, kas jāizpilda, lai saņemtu individuālas dempinga starpības aprēķinu, šāda pieprasījuma gadījumā ne vienmēr jālūdz minētās starpības aprēķins. Uz pieprasījumiem piešķirt TES vai IP, no vienas puses, un pieprasījumiem aprēķināt individuālu dempinga starpību, no otras puses, attiecas dažādi noteikumi un termiņi.

66. Šajā gadījumā paziņojumā par uzsākšanu ir precizēts, ka TES pieprasījumi, kas iesniegti, pamatojoties uz pamatregulas 2. panta 7. punkta b) apakšpunktu, un IP pieprasījumi, kas iesniegti atbilstoši šīs pašas regulas 9. panta 5. punktam, jānosūta Komisijai 15 dienu laikā pēc šā paziņojuma publicēšanas, lai gan atbilstoši pamatregulas 9. panta 6. punktam un 17. panta 3. punktam sagatavotie pieprasījumi aprēķināt individuālu dempinga starpību jānosūta 40 dienu laikā pēc šā paziņojuma par uzsākšanu publicēšanas. Turklāt šī paša paziņojuma par uzsākšanu 1. zemsvītras piezīmē, uz kuru Vispārējā tiesa ir atsaukusies pārsūdzētā sprieduma 89. punktā, ir uzsvērts, ka eksportētāji vai ražotāji, kuri ir pieprasījuši TES vai IP, var brīvi izvēlēties, vai iesniegt pieprasījumu aprēķināt individuālu dempinga starpību. Kā to arī norāda *Brosmann Footwear* u.c., pieprasījumā aprēķināt individuālu dempinga starpību jāietver ne tikai pieprasījumi piešķirt TES vai IP, bet arī papildu informācija.

67. Turklāt no pārsūdzētā sprieduma 95. punktā minētās pagaidu regulas 64. punkta izriet, ka tikai četri Ķīnas ražotāji eksportētāji, kuri netika iekļauti Komisijas sagatavotajā paraugā, pieprasīja aprēķināt individuālu dempinga starpību un noteiktajā termiņā sniedza būtisko informāciju, lai tiktu piemērots pamatregulas 9. panta 6. punkts un 17. panta 3. punkts, lai gan ir skaidrs, ka tika iesniegts 141 TES un/vai IP pieprasījums no Ķīnas ražotājiem eksportētājiem, tostarp *Brosmann Footwear* u.c., turklāt šie pēdējie paredzētajos termiņos esot aizpildījuši aptaujas anketu, kas tiem ļauj pieprasīt individuālās dempinga starpības aprēķinu.

68. Līdz ar to gan no atbilstošajām tiesību normām, gan no šīs lietas materiāliem ļoti skaidri izriet, ka uzņēmējs, kurš pieprasa TES vai IP, ne vienmēr lūdz aprēķināt individuālu dempinga starpību. Turklāt tas nav arī šī uzņēmēja pienākums.

69. Tā kā TES vai IP pieprasījums ne vienmēr ir saistīts ar pieprasījumu aprēķināt individuālu dempinga starpību, es nesaprotu, kā pamatregulas 17. panta 3. punktu var attiecināt uz neatlasīto eksportētāju vai ražotāju TES un/vai IP pieprasījumu izskatīšanu, ņemot vērā, ka nav pieprasīts konkrēts minētās starpības aprēķins.

70. Tādēļ uzskatu, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, jo pārsūdzētā sprieduma 78. punktā tā ir nospriedusi, ka pamatregulas 17. panta 3. punkts ļāva Komisijai neizskatīt to sabiedrību TES/IP pieprasījumus, kuras, tāpat kā *Brosmann Footwear* u.c., nebija iekļautas izlasē. Patiesībā šajā pantā tikai ļauts Komisijai neizskatīt neatlasītās sabiedrības pieprasījumus aprēķināt individuālu dempinga starpību, ievērojot šajā pantā paredzētos nosacījumus.

71. Savukārt es uzskatu, ka šāda kļūda tiesību piemērošanā ir neefektīva, jo tās pieļaušanas dēļ nevar panākt pārsūdzētā sprieduma atcelšanu.

72. Šajā saistībā jāatgādina, ka Vispārējā tiesa pamatoti nosprieda, ka atlases izmantošana ierobežo izmeklēšanu, turklāt *Brosmann Footwear* u.c. nekritizē šādu vērtējumu. Tādējādi tas neattiecas uz sabiedrībām, kuras nav iekļautas izlasē.

73. Kā jau iepriekš minēju, vienīgais izņēmums attiecībā uz šādu izmeklēšanas ierobežošanu – lai gan tas pats uzreiz tiek ierobežots – ir saistīts ar neatlasīto eksportētāju vai ražotāju individuālās dempinga starpības aprēķināšanas pieprasījumu izskatīšanu, kas paredzēta pamatregulas 17. panta 3. punktā. Tā kā šis izņēmums ir jāinterpretē šauri, tas neattiecas uz TES un IP pieprasījumiem, ko iesnieguši neatlasītie ražotāji vai eksportētāji.

74. Šādos apstākļos, pamatojoties uz pamatregulas 17. panta 1. punktu, Komisijai bija tiesības neizskatīt neatlasīto eksportētāju vai ražotāju TES un IP pieprasījumus. Šo pieprasījumu neizskatīšana ir raksturīga atlases metodes izmantošanai neatkarīgi no tā, vai tiek vai netiek piemērots šī panta 3. punkts.

75. Šādā kontekstā ir jānorāda, ka *Brosmann Footwear* u.c. neapstrīd izveidoto Ķīnas ražotāju eksportētāju izlasi un tās reprezentatīvo raksturu. Apelācijas sūdzības 22. punktā tie kritizē tikai pamatregulas 17. panta interpretāciju, ko veikusi Vispārējā tiesa, apgalvojot, ka izlase ir veidota likumīgi vienīgi tad, ja pirms tam Komisija ir pieņēmusi lēmumu par TES/IP pieprasījumiem.

76. Taču nevar uzskatīt, ka ierobežot izmeklēšanu, izveidojot izlasi, var vienīgi pēc tam, kad Komisija ir pieņēmusi lēmumu par visiem TES/IP pieprasījumiem, tostarp tiem, ko iesniegušas neatlasītās sabiedrības. Tā kā – kā tas arī paredzēts pamatregulas 5. panta 10. punktā – paziņojumā par uzsākšanu tiek paziņots par izmeklēšanas uzsākšanu un tā kā TES un IP pieprasījumus var iesniegt vienīgi pēc šīs uzsākšanas, tad atlases metodes radītais izmeklēšanas ierobežojums obligāti nozīmē to, ka neatlasīto sabiedrību TES un/vai IP pieprasījumi nav jāizskata.

77. Pretēji tam, ko apgalvo *Brosmann Footwear* u.c., šādu pieprasījumu neizskatīšana nenozīmē, ka attiecībā uz neatlasītajām sabiedrībām ir pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips, radot kaitējumu tām neatlasītajām sabiedrībām, kuras "ir pelnījušas" TES vai IP piešķiršanu, jo saistībā ar dempinga starpības aprēķinu šo sabiedrību un to neatlasīto sabiedrību, kuru TES un/vai IP pieprasījumi ir noraidīti, situācijas risina vienādi.

78. Papildus tam, ka šajā situācijā, kādā atrodas *Brosmann Footwear* u.c., šāds arguments būtībā ir hipotētisks, ir jānorāda, ka pamatregulas 9. panta 6. punktā ir paredzēts, ka antidempinga maksājums tiem ražotājiem vai eksportētājiem, kuri nav iekļauti izlasē, nevar pārsniegt vidējo svērto dempinga starpību, kas noteikta atlasītajām pusēm. Tādējādi šī tiesību norma, kuras spēkā esamību *Brosmann Footwear* u.c. nekad nav apstrīdējuši, nedod nekādas tiesības neatlasītajiem ražotājiem eksportētājiem, kuri ir pieprasījuši TES vai IP, saņemt no iestādēm vidējās svērtās dempinga starpības aprēķinu, kas atšķiras no tā, ko iegūtu, ja ņemtu vērā visas atlasītās sabiedrības, neatkarīgi no tā, vai šīs sabiedrības ir vai nav saņēmušas TES vai IP.

79. Ņemot vērā šos apsvērumus un neraugoties uz kļūdu tiesību piemērošanā, ko Vispārējā tiesa ir pieļāvusi, interpretējot pamatregulas 17. panta 3. punktu, pārsūdzētā sprieduma 92. punktā, aplūkojot argumentu par tā trīs mēnešu termiņa nokavējumu, kas Komisijai piešķirts, lai izskatītu *Brosmann Footwear* u.c. TES/IP pieprasījumus, tā tomēr ir pamatoti būtībā nospriedusi, ka šis termiņš attiecas vienīgi uz izmeklēšanai pakļauto sabiedrību, proti, atlasīto ražotāju eksportētāju, pieprasījumiem.

80. Attiecībā uz tā termiņa neievērošanu, kas noteikts minēto sabiedrību TES/IP pieprasījumu izskatīšanai, *Brosmann Footwear* u.c., manuprāt, nevar pārmest Vispārējai tiesai, ka tā nav atbildējusi uz šo iebildumu, ciktāl tas būtībā nav izvirzīts pirmajā instancē. Neatkarīgi no *Brosmann Footwear* u.c. pārstāvju prasījuma, kas Tiesā iesniegts tiesas sēdē un atbilstoši kuram šis iebildums ir izklāstīts prasības pieteikuma 67. punktā, no konteksta, kādā tika noformulēts šis punkts, izriet, ka trīs mēnešu termiņa neievērošana attiecās tikai uz *Brosmann Footwear* u.c. un, labākajā gadījumā, uz pārējo

neatlasīto Ķīnas ražotāju eksportētāju TES/IP pieprasījumiem. Šis punkts attiecas uz to prasības daļu, kas izvirzīta par pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta, tostarp *tiesību uz aizstāvību*, pārkāpumu. Tā kā šīs tiesības būtībā ir subjektīvas, šādi formulētā daļā acīmredzot nebija iespējams likumīgi atsaukties uz atlasītajām Ķīnas sabiedrībām, kuru TES/IP pieprasījumi tika izskatīti iestādēs. Tādēļ es iesaku noraidīt šo iebildumu kā nepieņemamu apelācijas tiesvedības stadijā.

81. Visu šo iemeslu dēļ es ierosinu noraidīt divus pirmos apelācijas sūdzības pamatus, jo pirmais no tiem ir neefektīvs, bet otrs – nepamatots.

B – *Par apelācijas sūdzības trešo pamatu, kas attiecas uz kļūdām tiesību piemērošanā un pierādījumu sagrozīšanu attiecībā uz Kopienas ražošanas nozares pārstāvju pietiekamu sadarbību izmeklēšanas laikā un šīs izmeklēšanas norisi*

82. Šis pamats ir iedalīts divās daļās, kuras attiecas uz kļūdām tiesību piemērošanā un pierādījumu sagrozīšanu attiecībā uz Kopienas ražošanas nozares pārstāvju pietiekamu sadarbību izmeklēšanas laikā un šīs izmeklēšanas norisi.

1) Par pirmo daļu, kas attiecas uz kļūdām tiesību piemērošanā un pierādījumu sagrozīšanu attiecībā uz Kopienas ražošanas nozares pārstāvju pietiekamu sadarbību izmeklēšanas laikā

a) Lietas dalībnieku argumenti

83. *Brosmann Footwear* u.c. norāda, ka Vispārējā tiesa esot izvērtējusi tikai to, vai sūdzība tiek atbalstīta, kas pamatotu antidempinga izmeklēšanas uzsākšanu, bet neesot noskaidrojusi, vai iestādes pamatoti ir konstatējušas, ka 804 neatlasītie Kopienas ražotāji, kuri ir atbildējuši tikai uz pirmo anketu, kas tika nosūtīta pirms izmeklēšanas (turpmāk tekstā – "anketa par *locus standi*"), ir pietiekami sadarbojušies, lai varētu noteikt "*locus standi* izmeklēšanas laikā". Citiem vārdiem sakot, Vispārējā tiesa neesot pārbaudījusi, vai iestādes pamatoti uzskatīja, ka izmeklēšanas laikā joprojām ir izpildīta prasība par *locus standi*. *Brosmann Footwear* u.c. norāda, ka nav droši zināms, vai tā atbalsta būtiskā nozīme, kas sniegts sūdzībai pirms izmeklēšanas uzsākšanas, ir vienāda ar to nozīmi, kas līdz ar izmeklēšanas uzsākšanu piešķirta sadarbībai un tiesībām uz *locus standi*. Tādējādi Vispārējai tiesai būtu bijis jākonstatē, ka iestādēm bija jāpārbauda 804 sūdzības iesniedzēju sadarbība, tiem nosūtot atlases anketas. Pārsūdzētā sprieduma 108. punktā Vispārējā tiesa ir pieļāvusi, ka, lai pārbaudītu Kopienas ražotāju sadarbību izmeklēšanas laikā, parasti viņiem būtu jānosūta šāda anketa. Taču, pārsūdzētā sprieduma 110.–112. punktā būtībā apgalvojot, ka iestādes bija tiesīgas atlases anketu nenosūtīt 804 neatlasītajiem Kopienas ražotājiem, lai pārbaudītu viņu sadarbību izmeklēšanas laikā, turklāt atzīstot, ka šai pārbaudei atbilda viņu vienīgā deklarācija par atbalstu sūdzībai, kura sniegta kā atbilde uz anketu par *locus standi*, Vispārējā tiesa neesot ievērojusi pamatregulas 4. panta 1. punktu un 5. panta 4. punktu, kā arī pienākumu pamatot savu spriedumu.

84. Pārsūdzētā sprieduma 111. punktā izklāstīto vērtējumu esot ietekmējusi arī pierādījumu sagrozīšana, jo, izvērtējot anketu par *locus standi*, Vispārējā tiesa nevarēja secināt, ka Kopienas ražotāji apzinājās, ka viņu sniegto informāciju varētu pārbaudīt izmeklēšanas laikā un šajā dokumentā sniegtās atbildes būtu pietiekams pierādījums, lai konstatētu sadarbību izmeklēšanas laikā.

85. Ņemot vērā visus šos apsvērumus, *Brosmann Footwear* u.c. apgalvo, ka tādējādi Vispārējai tiesai būtu bijis jāsecina, ka tikai 10 atlasītās ES sabiedrības ir sadarbojušās izmeklēšanas laikā, un tas nav pietiekams skaits, kas ļautu sasniegt vajadzīgos 25 %, lai varētu iegūt "*locus standi* izmeklēšanas laikā". Šādos apstākļos šīs sabiedrības nevarēja likumīgi pārstāvēt "Kopienas ražošanas nozari" antidempinga procedūrā.

86. Padome un Komisija ierosina noraidīt šo trešā pamata pirmo daļu. Būtībā šīs iestādes uzskata, ka tie Savienības ražotāji, kas ir atbildējuši uz anketu par *locus standi* un apstiprinājuši, ka viņi atbalsta sūdzību, ir sadarbojušies. Tādēļ 814 sabiedrības turpmāk jāuzskata par tādām, kas veido "Kopienas ražošanas nozari" pamatregulas 5. panta 4. punkta nozīmē. Nebija neviena tāda iemesla, kas noteiktu, ka Komisijai no jauna ir jāpārbauda, vai šīs sabiedrības ir sadarbojušās pēc izmeklēšanas uzsākšanas.

b) Vērtējums

87. Kā tas uzsvērts pamatregulas 6. panta 2. punktā, antidempinga izmeklēšanas ietvaros ieinteresētajiem lietas dalībniekiem Komisija nosūta dažādu veidu aptaujas anketas.

88. Tomēr pamatregulā nav precizēti šo aptaujas anketu būtība un funkcijas.

89. Padome jau ir uzsvērusi, ka Komisija parasti sūdzību iesniegušajiem Savienības ražotājiem nosūta divu veidu aptaujas anketas, turklāt *Brosmann Footwear* u.c. to nav apstrīdējuši.

90. Anketa par *locus standi*, kuras precīzais nosaukums izskatāmajā lietā, kā tas atgādināts pārsūdzētā sprieduma 110. punktā, ir "Antidempinga izmeklēšanas, kas attiecas uz apavu, kuriem ir ādas virsa, importu no Ķīnas Tautas Republikas un Vjetnamas, iespējamā uzsākšana", atbilst tai anketai, kurā tiek novērtēta sūdzības atbalsta pakāpe. Tādēļ šī anketa tiek nosūtīta pirms izmeklēšanas uzsākšanas.

91. Otra aptauja, tā sauktā atlases anketa, Savienības ražotājiem tiek nosūtīta pēc izmeklēšanas uzsākšanas. Atbildes uz šo anketu parasti sniedz divos posmos. Pirmkārt, visi ražotāji saņem īsu atlases anketu, kurā lūgts sniegt vajadzīgo informāciju it īpaši par ražošanas un pārdošanas apjomiem un kurā sniegtās atbildes parasti izmanto, lai izveidotu reprezentatīvu izlasi. Šajā pirmajā anketā, ja tiek izmantota atlases metode, Komisija arī jautā, vai Savienības ražotāji ir gatavi piedalīties izlasē, sniegt datus, kas nepieciešami, lai novērtētu kaitējumu, kā arī ļaut Komisijai veikt pārbaudes uz vietas. Otrkārt, tiklīdz izlase ir izveidota, Komisija tikai atlasītajiem Savienības ražotājiem nosūta anketas otro daļu, tā saukto "pilnīgo atlases anketu", kas attiecas uz Savienības nozarei nodarītā kaitējuma novērtēšanu.

92. Kā Vispārējā tiesa to jau norādījusi pārsūdzētā sprieduma 109. punktā, izskatāmajā lietā ir skaidrs, ka Komisija ir piemērojusi citu procedūru, jo šajā gadījumā runa ir par ārkārtīgi lielu skaitu Savienības ražotāju. Tā izveidoja izlasi, pamatojoties uz datiem, kas iegūti aptaujā par *locus standi*, un otro anketu nosūtīja vienīgi tiem atlasītajiem Savienības ražotājiem, kuri iesnieguši sūdzību, lai tie citu starpā sniegtu informāciju par kaitējuma novērtēšanu. Tādējādi neatlasītie Savienības ražotāji, proti, 804 no 814 ražotājiem, kuru vārdā tika iesniegta sūdzība, nesaņēma īso atlases anketu.

93. Pretēji Vispārējās tiesas viedoklim *Brosmann Footwear* u.c. uzskata, ka pieņēmums, saskaņā ar kuru Komisija varētu pieņemt šādu pieeju, esot pretrunā pamatregulas 4. panta 1. punktam un 5. panta 4. punktam. Ņemot vērā šādu viedokli un šos apstākļus, Komisijai nebūtu jāpārbauda, kā izmeklēšanas laikā ir sadarbojušās neatlasītās sabiedrības. Tādēļ šīs sabiedrības būtu jāizslēdz no definīcijas "Kopienas ražošanas nozare" pamatregulas 5. panta 4. punkta izpratnē. Līdz ar to būtu jāsecina, ka nosacījumi attiecībā uz atbalstu sūdzībai, sadarbību izmeklēšanas laikā un tā kaitējuma novērtēšanu, ko Savienības nozarei radījis dempings, nav izpildīti.

94. Šie argumenti mani nepārliecina.

95. Kā Vispārējā tiesa to ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma 103. punktā, uzreiz jau ir skaidrs, ka saskaņā ar pamatregulas 5. panta 1. un 4. punktu antidempinga izmeklēšana ir uzsākta likumīgi, ja sūdzību ir iesniegusi "Kopienas ražošanas nozare" vai tā ir iesniegta šīs nozares vārdā, ar nosacījumu, ka nav piemērots minētā panta 6. punkts, kas nav izmantojams izskatāmajā lietā. Uzskata, ka sūdzību ir iesniegusi Kopienas ražošanas nozare vai tā ir iesniegta nozares vārdā, ja – attiecībā uz līdzīgo

preci – šo sūdzību atbalsta Savienības ražotāji, kas pārstāv vairāk nekā 50 % no kopējā saražoto līdzīgo preču apjoma, ko saražojusi tā Kopienas ražošanas nozares daļa, kas vai nu atbalsta, vai iebilst pret sūdzību. Turklāt ražotājiem, kuri tieši atbalsta sūdzību, ir jāpārstāv vismaz 25 % no kopējā to līdzīgo preču apjoma, ko saražojusi Kopienas ražošanas nozare.

96. Tādējādi, kā to pārsūdzētā sprieduma 105. punktā arī nospriedusi Vispārējā tiesa – turklāt *Brosmann Footwear* u.c. šo vērtējumu nav kritizējuši – "atbalsts" sūdzībai, ko pamatregulas 5. panta 2. un 4. punkta nozīmē iesniegusi "Kopienas ražošanas nozare" vai kas ir iesniegta šīs nozares vārdā, nozīmē, ka sūdzības iesniedzējs vai iesniedzēji un personas, kuru vārdā tā ir iesniegta, pirmkārt, sniedz informāciju, ko prasa Komisija, lai pārbaudītu, vai ir izpildīti nosacījumi antidempinga maksājumu noteikšanai, un, otrkārt, piekrīt tikt pakļautiem jebkādai kontrolei, ko Komisija varētu veikt, lai pārbaudītu, vai sniegtā informācija atbilst patiesībai.

97. Šo otro saistību izpilde liecina par sadarbību izmeklēšanas laikā, kas pamatregulā nav konkrēti definēta, bet, kā izriet no pamatregulas 6. panta 8. punkta un 18. panta, būtībā ir saistīta ar ieinteresēto lietas dalībnieku ieinteresētību sekmēt efektīvu izmeklēšanas norisi, tostarp apņemoties nodrošināt informācijas pieejamību vai sniegt to Komisijai, kā arī pakļauties šīs iestādes veiktajai pārbaudei.

98. Šajā saistībā ir jānorāda, ka pamatregulā nav paredzēta konkrēta metode, kas ļautu identificēt atbalstu sūdzībai vai pārbaudīt, kā izmeklēšanas laikā ir sadarbojušies Savienības ražotāji. Turklāt *Brosmann Footwear* u.c. vairākas reizes pieļauj, ka, pretēji tam, ko būtībā nospriedusi Vispārējā tiesa, nav vienas tādas metodes, kas Komisijai būtu katrā ziņā jāizmanto[8]. Ņemot vērā šīm iestādēm piešķirto plašo rīcības brīvību, pamatoti ir paredzēts, ka nevar piespiest Komisiju izmantot konkrētu pieeju, identificējot atbalstu sūdzībai vai pārbaudot Savienības ražotāju sadarbību izmeklēšanas laikā, it īpaši tad, ja, kā tas ir arī izskatāmajā lietā, ir skaidrs, ka sūdzību iesniegušo Savienības ražotāju skaits ir ārkārtīgi liels.

99. Ir skaidrs, ka atlasītajām sabiedrībām pilnībā ir jāsadarbojas visā izmeklēšanas laikā, savukārt neatlasīto Savienības ražotāju sadarbība nozīmē paziņot informāciju, kas ļauj, no vienas puses, izdarīt vai neizdarīt secinājumu par minēto ražotāju piederību "Kopienas ražošanas nozarei", tādējādi pārbaudot šo ražotāju atbalstu sūdzībai, kā arī, no otras puses, izveidot izlasi. Saskaņā ar pamatregulas 17. panta 1. punktu tad, ja izlase ir izveidota, tajā neiekļautie Savienības ražotāji pēc definīcijas vairs nepiedalās izmeklēšanā.

100. Taču, runājot par pirmo aspektu, proti, sūdzības atbalsta novērtēšanu, *Brosmann Footwear* u.c. neapstrīd tās pārbaudes būtību, ko šajā ziņā pārsūdzētā sprieduma 110. un 111. punktā veikusi Vispārējā tiesa. Piebildīšu, ka, ņemot vērā šo secinājumu iepriekšējā punktā sniegto precizējumu, pretēji tam, ko apgalvo *Brosmann Footwear* u.c., pirmās instances tiesai nebija jāpārbauda "[neatlasīto sabiedrību] *locus standi* izmeklēšanas laikā". Ja vien šis pēdējais izteiciens jāsaprot kā sadarbības pārbaude pēc izlases izveidošanas, šī operācija pilnībā attiecas tikai uz šajā izlasē iekļautajām sabiedrībām.

101. Attiecībā uz otro aspektu, proti, izlases izveidi, *Brosmann Footwear* u.c. pamatoti norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 164. punktā Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka Komisijas rīcībā bija nepieciešamie dati, pamatojoties uz 814 Savienības ražotājiem izsūtītām anketām[9], lai izveidotu minēto atlasi, pamatojoties uz kritērijiem, ko tā uzskata par nozīmīgiem. Lai arī *Brosmann Footwear* u.c. apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot sagrozījusi pierādījumus, minot, ka anketā par *locus standi* bija iekļauti jautājumi par citu laikposmu, nevis izmeklēšanas laikposmu, šāds apgalvojums ir ne vien nepamatots, bet it īpaši – kā to pamatoti uzsvērusi Padome – to turklāt atspēko pat šīs anketas saturs, kas citu starpā attiecas uz katras sūdzību iesniegušās sabiedrības produkciju izmeklēšanas laikposmā[10].

8 — Skat. apelācijas sūdzības 50. un 51. punktu.

9 — Jānorāda, ka nav nekādu šaubu par to, ka tikai un vienīgi pārrakstīšanās kļūdas dēļ šajā pārsūdzētā sprieduma punktā Vispārējā tiesa ir minējusi atlases anketu, nevis anketu par *locus standi*.

10 — Skat. apelācijas sūdzības 7. pielikumu (289. lpp.), kurā iekļautas tabulas, kas nosūtītas sūdzību iesniegušajiem Savienības ražotājiem un kas attiecas uz 2003. un 2004. gadu, kā arī 2005. gada pirmo ceturksni.

102. Šādos apstākļos es ierosinu noraidīt apelācijas sūdzības trešā pamata pirmo daļu.

2) Par otro daļu, kas attiecas uz kļūdām tiesību piemērošanā un pierādījumu sagrozīšanu attiecībā uz izmeklēšanas norisi

a) Lietas dalībnieku argumenti

103. *Brosmann Footwear* u.c. apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā saistībā ar pamatregulas 6. panta 1. punktu, atzīstot, ka iestādes varēja likumīgi izmantot informāciju, kas atlases vajadzībām tika savākta pirms paziņojuma par uzsākšanu.

104. *Brosmann Footwear* u.c. pakārtoti apgalvo, ka Komisija, izmantojot informāciju, kas paziņota anketā par *locus standi*, sāka savu izmeklēšanu pirms datuma, kad tika publicēts paziņojums par uzsākšanu. Tādēļ šie iesniedzēji norāda, ka Komisija nav pabeigusi izmeklēšanu 15 mēnešu laikā, kā paredzēts pamatregulas 6. panta 9. punktā.

105. Padome un Komisija apgalvo, ka šādi argumenti ir nepamatoti.

b) Vērtējums

106. Ir skaidrs, ka datus saistībā ar atbildēm uz anketu par *locus standi* Komisija bija savākusi pirms datuma, kad tika publicēts paziņojums par izmeklēšanas uzsākšanu.

107. Tomēr, kā Vispārējā tiesa būtībā ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma 114. punktā, – lai gan Komisijai ir jāsavāc un jāpārbauda noteikta informācija, ko pirms procedūras uzsākšanas nosūtījuši sūdzības iesniedzēji, neviens pamatregulas noteikums nenosaka, ka Komisijai tā būtu jāņem vērā saistībā ar izmeklēšanu.

108. Tas, ka Komisija uzsāk izmeklēšanu pēc paziņojuma par uzsākšanu, kā tas precizēts pamatregulas 6. panta 1. punktā, nenozīmē, ka informāciju, kas nonākusi tās rīcībā pirms izmeklēšanas, nevar izmantot izmeklēšanas laikā.

109. Izdarot citādu secinājumu, Komisija būtu spiesta pieprasīt Savienības ražotājiem, kuri iesnieguši sūdzību, atkārtoti iesniegt paziņojumu ar būtībā identisku informāciju, neņemot vērā prasību par labu pārvaldību un ierobežotu resursu efektīvu pārvaldību, it īpaši tad, ja sūdzības iesniedzēju skaits ir ārkārtīgi liels, kā tas ir izskatāmajā lietā.

110. Kā jau esmu uzsvēris, *Brosmann Footwear* u.c. turklāt īpaši neapstrīd to, ka dati, kuri savākti pirms paziņojuma par izmeklēšanas uzsākšanu, no juridiskā viedokļa pietiekamā apmērā ļāva izveidot Savienības ražotāju izlasi.

111. Turklāt, runājot par tā 15 mēnešu termiņa ievērošanu, kas paredzēts galīgo maksājumu noteikšanai un ko skaita no paziņojuma par izmeklēšanas uzsākšanu, pārsūdzētā sprieduma 118. punktā Vispārējā tiesa pamatoti secināja, ka galīgajā regulā tika pilnībā ievērota šī pamatregulā noteiktā prasība. Lai gan Komisija savāca informāciju pirms paziņojuma par tās izmeklēšanas uzsākšanu, kas attiecas uz sūdzību iesniegušajiem Savienības ražotājiem, šī informācija tika izmantota un pārbaudīta pēc minētās izmeklēšanas uzsākšanas, lai izveidotu izlasi. Tādējādi Komisija nebija uzsākusi izmeklēšanu pirms paziņojuma par uzsākšanu publicēšanas.

112. Tādēļ es iesaku noraidīt apelācijas sūdzības trešā pamata otro daļu, kā arī visu šo pamatu pilnībā.

C – Par apelācijas sūdzības ceturto pamatu, kas attiecas uz kļūdu tiesību piemērošanā un pierādījumu sagrozīšanu attiecībā uz Kopienas ražošanas nozarei nodarītā kaitējuma novērtēšanu

1) Vispārējās tiesas apsvērumi

113. Pirmajā instancē *Brosmann Footwear* u.c. apgalvoja, ka iestādes, izvērtējot makroekonomiskus un mikroekonomiskus faktorus, kas attiecas uz Kopienas ražošanas nozarei nodarīto kaitējumu, esot pamatojušās uz neuzticamiem datiem. Pamatojoties uz informāciju, kas galvenokārt tika apkopota no preses un pārsūtīta Komisijai, *Brosmann Footwear* u.c. it īpaši apgalvoja, ka dažas Itālijas sabiedrības, kas, iespējams, tika iekļautas Savienības ražotāju izlasē, bija sniegušas nepatiesu informāciju un vairākas reizes nodarbojušās ar krāpšanu valsts līmenī, saņemot atbalstu vai pārkāpjot darba kodeksu.

114. Vispārējā tiesa šos apgalvojumus noraidīja.

115. Pārsūdzētā sprieduma 168. punktā Vispārējā tiesa vispirms norādīja, ka tas, ka uzņēmums varētu būt izdarījis krāpšanu valsts līmenī, ne vienmēr nozīmē, ka tas nesadarbojas Komisijas veiktajā antidempinga izmeklēšanā un ka tas šajā ziņā sniedz nepareizu informāciju. Pat ja pieļaujam šādu iespēju, šāds fakts pats par sevi neļauj secināt, ka dati, ko šie uzņēmumi snieguši antidempinga izmeklēšanas ietvaros, nav ticami, ja šiem datiem nav nekāda sakara ar minēto krāpšanu. Turklāt pārsūdzētā sprieduma 169. punktā, atbildot uz argumentu par vienas Itālijas sabiedrības pārvaldnieka notiesāšanu par uzskaites datu falsificēšanu, Vispārējā tiesa nosprieda, ka attiecīgie fakti attiecas uz laikposmu vairākus gadus pirms izmeklēšanas laikposma un nevar radīt šaubas par antidempinga izmeklēšanas ietvaros sniegto datu uzticamību.

116. Turklāt, runājot it īpaši par *Brosmann Footwear* u.c. apgalvojumiem attiecībā uz it kā falsificētiem datiem, ko esot iesniegušas divas Itālijas sabiedrības, pārsūdzētā sprieduma 173. punktā Vispārējā tiesa būtībā norādīja, ka tos var uzskatīt par nozīmīgiem tikai tad, ja minētie dati var radīt šaubas par faktoriem (gan makroekonomiskiem, gan mikroekonomiskiem), ko ņēmusi vērā Padome, lai konstatētu Kopienas ražošanas nozarei nodarītā kaitējuma esamību.

117. Izvērtējot minēto datu iespējamo ietekmi uz makroekonomiskajiem kaitējuma rādītājiem, pārsūdzētā sprieduma 174.–176. punktā Vispārējā tiesa vienu pēc otra noraidīja *Brosmann Footwear* u.c. argumentus. It īpaši, runājot par atsauci uz krāpšanu, ko izdarījusi viena no divām Itālijas sabiedrībām, saņemot valsts atbalstu jaunu iekārtu iegādei, kas tomēr tika instalētas trešā valstī, pārsūdzētā sprieduma 176. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka, pat pieņemot, ka šis apgalvojums ir pierādīts, šim apstāklim varētu būt nelabvēlīga ietekme tikai uz ieguldījumu faktisko līmeni kopējā tirgū, tādējādi apstiprinot Padomes secinājumus šajā ziņā.

118. Runājot par šo datu ietekmi uz mikroekonomiskajiem kaitējuma rādītājiem, kuri aplūkoti pārsūdzētā sprieduma 178. un 179. punktā, Vispārējā tiesa būtībā nosprieda, ka, pat pieņemot, ka abu Itālijas sabiedrību nosūtītie dati būtu varējuši ietekmēt apavu ar ādas virsu vidējās pārdošanas cenas aprēķinu Eiropas Savienībā, šis vidējās pārdošanas cenas kritērijs pats par sevi nav noteicošs faktors. Pat pieņemot, ka īstenībā šī cena ir augstāka, ar to nepietiek, lai atspēkotu Padomes secinājumus attiecībā uz naudas plūsmu, rentabilitāti, ienākumiem no ieguldījumiem, spēju piesaistīt kapitālu un ieguldījumiem, kas visi liecina par būtisku Kopienas nozares stāvokļa pasliktināšanos.

2) Lietas dalībnieku argumenti

119. Pirmkārt, *Brosmann Footwear* u.c. apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā un sagrozījusi pierādījumus, pārsūdzētā sprieduma 179. punktā attiecībā uz

mikroekonomiskajiem kaitējuma rādītājiem nospriežot, ka augstāka vidējās pārdošanas cena, kas noteikta apaviem ar ādas virsu, nevar atspēkot Padomes secinājumus attiecībā uz naudas plūsmu, rentabilitāti, ienākumiem no ieguldījumiem, spēju piesaistīt kapitālu un ieguldījumiem. *Brosmann Footwear* u.c. uzskata, ka augstāka šādu apavu pārdošanas cena noteikti pozitīvi ietekmētu visus šos faktorus, tostarp ļautu noteikt augstākas peļņas likmes un nodrošinātu lielāku naudas plūsmu. Tāpat, runājot par makroekonomiskajiem kaitējuma rādītājiem, *Brosmann Footwear* u.c. apgalvo, ka, pirmkārt, Vispārējā tiesa esot atsaukusies tikai uz Padomes vērtējumu un neesot minējusi notiesāšanu par Itālijas sabiedrību nepatiesiem ierakstiem un viltotiem rēķiniem, ko apstrīd *Brosmann Footwear* u.c., kas nozīmējot, ka Komisija nevarēja būt pārliecināta par minēto sabiedrību nosūtītās informācijas precizitāti. Otrkārt, *Brosmann Footwear* u.c. apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 176. punktā Vispārējā tiesa neesot ievērojusi krāpšanas neapstrīdamo ietekmi uz tendencēm ieguldījumu jomā, ievērojami pārspīlējot jautājumu par apjoma samazināšanos izmeklēšanas laikā.

120. Otrkārt, *Brosmann Footwear* u.c. uzskata, ka pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, nepārbaudot, vai iestādes ir rūpīgi un objektīvi izvērtējušas informāciju, ko apelācijas sūdzības iesniedzēji tām bija nosūtījuši saistībā ar to Itālijas sabiedrību krāpniecisko darbību, kuras bija sadarbojušās izmeklēšanas ietvaros.

121. Treškārt, *Brosmann Footwear* u.c. uzskata, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini piemērojusi tiesības, pārsūdzētā sprieduma 182. punktā nospriežot, ka Padome ir izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu.

122. Padome uzskata, ka šis apelācijas sūdzības pamats ir daļēji nepieņemams un daļēji nepamatots. Komisija piekrīt šai nostājai.

3) Vērtējums

123. Es uzskatu, ka šis pamats ir jāatzīst par daļēji nepieņemamu un daļēji nepamatotu.

124. Visupirms ir jāatgādina, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai apelācijas tiesvedībā Tiesa nav kompetenta konstatēt faktus vai principā pārbaudīt pierādījumus, uz kuriem Vispārējā tiesa ir atsaukusies šo faktu pamatošanai. Ja šie pierādījumi ir iegūti likumīgi un ir ievēroti tiesību vispārējie principi, kā arī saistībā ar pierādīšanas pienākumu un pierādījumu sniegšanu piemērojamie procesuālie noteikumi, iesniegto pierādījumu vērtējums Vispārējai tiesai ir jāveic pašai. Ja vien šie pierādījumi nav sagrozīti, šis vērtējums nav tiesību jautājums, kas jāpārbauda Tiesai [11].

125. Izskatāmajā lietā ir jākonstatē, ka, iesniedzot iebildumu pirmo kopumu, kas, pirmkārt, attiecas uz tās krāpšanas ietekmi uz makroekonomiskajiem kaitējuma rādītājiem, ko saistībā ar ieguldījumiem, iespējams, izdarījušas Itālijas sabiedrības, ko tie apšauba, un, otrkārt, apaviem ar ādas virsu Savienībā noteiktās iespējamās vidējās pārdošanas cenas paaugstināšanas ietekmi uz mikroekonomiskajiem kaitējuma rādītājiem, *Brosmann Footwear* u.c. aicina Tiesu pārskatīt pārsūdzētā sprieduma 176. un 179. punktā izklāstīto Vispārējās tiesas faktisko vērtējumu, attiecībā uz kuru apelācijas tiesvedībā Tiesai nav kompetences.

126. Jāpiebilst, ka *Brosmann Footwear* u.c. nekādā veidā nepamato apgalvoto pierādījumu sagrozīšanu, kas esot pieļauta šajos pašos pārsūdzētā sprieduma punktos. Ir skaidrs, ka šādai sagrozīšanai acīmredzami jāizriet no lietas materiāliem, no jauna neizvērtējot faktus un pierādījumus [12].

11 — Skat. tostarp 2010. gada 18. marta spriedumu lietā C-419/08 P *Trubowest Handel* un *Makarov*/Padome un Komisija (Krājums, I-2259. lpp., 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

12 — Skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Trubowest Handel* un *Makarov*/Padome un Komisija (32. punkts un tajā minētā judikatūra).

127. Turklāt, pretēji tam, ko apgalvo *Brosmann Footwear* u.c., nekādā gadījumā neatsaucoties uz Padomes vērtējumu par makroekonomiskajiem kaitējuma rādītājiem, Vispārējā tiesa rūpīgi izvērtēja apgalvotās krāpšanas un viltoto rēķinu ietekmi uz faktoriem, ko Padome ņēmusi vērā, lai konstatētu kaitējumu, vai, vispārīgāk, to datu uzticamību, ko antidempinga izmeklēšanas laikā Komisijai sniegušas attiecīgās Itālijas iestādes, kā tas ir apstiprināts arī pārsūdzētā sprieduma 169. un 174.–176. punktā.

128. Līdz ar to pirmais iebildumu kopums būtu jāatzīst par daļēji nepieņemamu un daļēji nepamatotu.

129. Konstatētā nepieņemamība daļēji būtu jāattiecina uz diviem citiem iebildumiem, ko šī pamata atbalstam ir izvirzījuši *Brosmann Footwear* u.c. un kas vērsti pret pārsūdzētā sprieduma 174., 175., 178. un 181. punktu, un abos šajos iebildumos ir izteikts apgalvojums par sagrozītiem pierādījumiem, kaut gan tas nav pierādīts.

130. Turklāt pārējā daļā *Brosmann Footwear* u.c. nevar pārmest Vispārējai tiesai, ka tā nav atbildējusi uz to prasījumu, saskaņā ar kuru atbilstošā informācija, ko *Brosmann Footwear* u.c. bija nosūtījušas Komisijai par divu Itālijas sabiedrību rīcību, bija jāpārbauda rūpīgi un objektīvi, jo šāds apgalvojums – kā šī tiesa ir uzsvērusi, atsaucoties uz pirmajā instancē iesniegtā replikas raksta 69. punktu, – tika noformulēts novēloti, turklāt vienā teikumā šajā rakstā, kas turklāt tika sagatavots pakārtoti, saistībā ar iestādēm noteikto pienākumu norādīt pamatojumu.

131. Katrā ziņā no pārsūdzētā sprieduma izriet, ka tā vietā, lai apšaubītu tās informācijas satura būtību, ko *Brosmann Footwear* u.c. nosūtīja Komisijai, informējot par *Brosmann Footwear* u.c. apšaubīto divu Itālijas sabiedrību rīcību, Vispārējā tiesa centās izvērtēt ietekmi, ko šī informācija, pat ja tā būtu pierādīta, varētu radīt attiecībā uz Kopienas ražošanas nozarei nodarītā kaitējuma novērtēšanu Padomē. Tādējādi, pēc būtības lemjot par *Brosmann Footwear* u.c. argumentiem un ņemot vērā, ka šo sabiedrību sniegtā informācija nebija nozīmīga attiecībā uz Kopienas ražošanas nozarei būtiska kaitējuma esamības noteikšanu, Vispārējā tiesa netieši, bet noteikti izlēma jautājumu par iestāžu pienākumu katrā atsevišķā gadījumā "rūpīgi un objektīvi pārbaudīt visus apstākļus, kam ir nozīme attiecīgajā lietā", uz šo jautājumu atbildot noliedzoši. Citiem vārdiem sakot, Vispārējā tiesa, konstatējot, ka *Brosmann Footwear* u.c. sniegtajiem datiem nav nozīmes, no tā netieši secināja, ka iestādēm nebija pienākuma tos izvērtēt.

132. No tā izriet, ka, pat ja tas būtu pieņemams, *Brosmann Footwear* u.c. izvirzītais otrais iebildums ir jāuzskata par nepamatotu.

133. Visbeidzot, apgalvoto kļūdu tiesību piemērošanā saistībā ar trešo iebildumu, kas esot pieļauta pārsūdzētā sprieduma 181. punktā, apelācijas sūdzības iesniedzēji joprojām nav pierādījuši, jo Vispārējā tiesa ir tikai pamatoti konstatējusi, ka galīgajā regulā Padome skaidri izklāstīja iemeslus, kādēļ tā uzskatīja, ka Kopienas ražošanas nozarei ir nodarīts ievērojams kaitējums.

134. Katrā ziņā, tā kā strīdīgie dati, kurus Komisijai nosūtīja *Brosmann Footwear* u.c., tika uzskatīti par tādiem, kas nekādā veidā neietekmē kaitējuma rādītājus, un tā kā tādēļ tiem nav nekādas nozīmes saistībā ar šī Kopienas ražošanas nozarei radītā kaitējuma novērtējumu, Vispārējā tiesa ir pareizi secinājusi, ka Padomei nebija konkrēti jānorāda iemesls, kādēļ šie dati netika šajā saistībā ņemti vērā.

135. Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, es ierosinu noraidīt apelācijas sūdzības ceturto pamatu.

D – *Par apelācijas sūdzības piekto pamatu, kas attiecas uz kļūdu tiesību piemērošanā un pierādījumu sagrozīšanu attiecībā uz tās cēloņsakarības novērtēšanu, kas pastāv starp dempingu un Kopienas ražošanas nozarei nodarīto kaitējumu*

1) Lietas dalībnieku argumenti

136. *Brosmann Footwear* u.c. norāda, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā un sagrozījusi pierādījumus, tādējādi ietekmējot tās cēloņsakarības novērtēšanu, kas pastāv starp dempingu un Kopienas ražošanas nozarei nodarīto kaitējumu, un pārkāpjot pamatregulas 3. pantu. Apelācijas sūdzības iesniedzēji kritizē divus aspektus.

137. Pirmkārt, Vispārējā tiesa neesot atzinusi, ka nepietiekamā Kopienas ražošanas nozares konkurētspēja ir galvenais faktors, kas radījis kaitējumu šai nozarei, neatkarīgi no importētajiem Ķīnas izcelsmes apaviem ar ādas virsu. Vispārējā tiesa esot noklusējusi faktu, kas atzīts dažādos galīgās regulas preambulas apsvērumos, proti, ka Kopienas ražošanas nozare pēdējo 15 gadu laikā neesot guvusi ievērojamu peļņu, kā arī faktu, ka šajā nozarē pastāvīgu eksporta tirgus daļu zaudēšanu ilgterminā radīja nepietiekamā Savienības produkcijas konkurētspēja. Šo nepietiekamo konkurētspēju esot apstiprinājusi Kopienas ražošanas nozares eksporta apjoma samazināšanās.

138. Otrkārt, *Brosmann Footwear* u.c. pārmet Vispārējai tiesai, ka tā esot ignorējusi faktu, ka Ķīnas ražotāju eksportētāju cenu papildu samazinājums ir izskaidrojams ar izmaiņām produkcijas klāstā pēc 2002. gada, vienlaikus ar kvotu atcelšanu. Šīs izmaiņas produkcijas klāstā izskaidrotu, kāpēc Ķīnas izcelsmes eksportam noteiktā vidējā cena par vienību esot samazinājusies vairāk nekā citu trešo valstu izcelsmes eksporta cena. Tā kā Vispārējā tiesa šo argumentu, kas tomēr tika izklāstīts pirmajā instancē, noraidīja, nesniedzot paskaidrojumus, tā arī neesot ievērojusi prasību pamatot savus nolēmumus.

139. Padome iesaka noraidīt šo pamatu kā daļēji nepieņemamu un daļēji nepamatotu.

2) Vērtējums

140. Kā Vispārējā tiesa to pamatoti atzinusi pārsūdzētā sprieduma 190. punktā, – nosakot Kopienas ražošanas nozarei nodarīto kaitējumu, Padomei un Komisijai ir pienākums pārbaudīt, vai kaitējumu, ko tās vēlas izmantot pamatojumā, faktiski radījis imports par dempinga cenām, un izslēgt kaitējumu, kas izriet no citiem faktoriem, tostarp tiem, kas izriet no pašu Savienības ražotāju rīcības[13]. Šis pienākums izriet no pamatregulas 3. panta 7. punkta.

141. Izskatāmajā lietā ir skaidrs, ka saskaņā ar minēto pantu iestādes faktiski pārbaudīja cēloņsakarību starp Kopienas ražošanas nozarei radīto kaitējumu un tādu Ķīnas izcelsmes apavu importu, kuriem ir ādas virsa.

142. Skaidrs ir arī tas, ka Vispārējā tiesa pārbaudīja šo iestāžu secinājumu pamatotību pārsūdzētā sprieduma 192.–200. punktā, ņemot vērā *Brosmann Footwear* u.c. argumentus, kuri tika izklāstīti pirmajā instancē un saskaņā ar kuriem sliktie Kopienas ražošanas nozares eksporta darbības rezultāti, citu trešo valstu izcelsmes imports, kā arī tarifu kvotu režīma atcelšana, sākot ar 2005. gada pirmo ceturksni, būtībā bija jāņem vērā, atbilstoši nosakot cēloņsakarību, vai jāpieņem, ka tie liek apšaubīt šo sakarību.

143. Tomēr *Brosmann Footwear* u.c. Vispārējai tiesai pārmet, pirmkārt, to, ka tā ir sagrozījusi pierādījumus, atsakoties atzīt, ka nepietiekamā Kopienas ražošanas nozares konkurētspēja bija galvenais faktors, kas minētajai nozarei radījis kaitējumu. Savu apgalvojumu sūdzības iesniedzēji pamatoja ar trim faktiem, ko Vispārējā tiesa neņēma vērā.

13 — Šajā ziņā skat. 2009. gada 3. septembra spriedumu lietā C-535/06 P *Moser Baer India*/Padome (Krājums, I-7051. lpp., 87. punkts un tajā minētā judikatūra).

144. Neatkarīgi no tā, ka, pirmkārt, divi no šiem trim faktiem netika izklāstīti pirmajā instancē un trešais fakts nav varējis mainīt Vispārējās tiesas vērtējumu, ciktāl, kā to netieši atzinuši arī *Brosmann Footwear* u.c., Padome to jau bija ņēmusi vērā galīgajā regulā[14], un, otrkārt, apgalvotā pierādījumu sagrozīšana skaidri neizriet no lietas materiāliem, es, tāpat kā Padome, uzskatu, ka "nepietiekamā konkurētspēja" nav cits faktors pamatregulas 3. panta 7. punkta izpratnē.

145. Šo vispārīgo frāzi ir noteikuši vairāki faktori, piemēram, augstas ražošanas izmaksas, ieguldījumu neesamība, nepietiekams ražīgums, sliktie eksporta darbības rezultāti, – tie uzskaitīti pamatregulas 3. panta 7. punktā un tos saistībā ar šo tiesību normu katrā ziņā var ņemt vērā iestādes.

146. Šādā kontekstā pārsūdzētā sprieduma 192. punktā, atbildot uz *Brosmann Footwear* u.c. pirmajā instancē izvirzītajiem konkrētajiem argumentiem, Vispārējā tiesa ir pamatoti izvērtējusi, vai apgalvotie sliktie Savienības nozares eksporta darbības rezultāti varēja saistībā ar pamatregulas 3. panta 7. punktā minētajiem citiem faktoriem radīt būtisku kaitējumu Savienības ražošanas nozarei.

147. Otrkārt, runājot par apgalvojumu, saskaņā ar kuru Vispārējā tiesa neesot lēmusi par Ķīnas ražotāju eksportētāju cenu papildu samazinājumu, kas izskaidrojams ar izmaiņām produkcijas klāstā pēc 2002. gada, ir jānorāda, ka pirmajā instancē šis apgalvojums nebija noformulēts šādi. Kā izriet no apelācijas sūdzības 106. punkta, Vispārējā tiesā *Brosmann Footwear* u.c. faktiski tika norādījuši, ka attiecīgo cenu samazinājumu radīja izmaiņas produkcijas klāstā, kas notika pēc kvotu atcelšanas, proti, no 2005. gada janvāra, nevis no 2002. gada. Tādēļ *Brosmann Footwear* u.c. nevar tagad Vispārējai tiesai pārmest, ka tā nav lēmusi par šādu argumentu.

148. Katrā ziņā pēc būtības es uzskatu, ka saistībā ar antidempinga izmeklēšanu nekas neliek iestādēm noskaidrot, kas radījis to preču cenu papildu samazinājumu, kas Savienībā importētas par dempinga cenām.

149. Tādēļ es ierosinu noraidīt apelācijas sūdzības piekto pamatu, kā arī visu apelācijas sūdzību pilnībā.

V – Par tiesāšanās izdevumiem

150. Atbilstoši Reglamenta 122. panta pirmajai daļai, ja apelācija nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem. Atbilstoši šī Reglamenta 69. panta 2. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 118. pantu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Padome ir prasījusi piespriest *Brosmann Footwear* u.c. atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un, pēc manām domām, spriedumam ir jābūt tiem nelabvēlīgam, ir jāpiespriež tiem atlīdzināt ar apelāciju saistītos tiesāšanās izdevumus.

VI – Secinājumi

151. Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, ierosinu Tiesai nospriest šādi:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

2) *Brosmann Footwear* (Honkonga) *Ltd*, *Seasonable Footwear* (Džunšaņa) *Ltd*, *Lung Pao Footwear* (Guandžou) *Ltd* un *Risen Footwear* (Honkonga) *Co. Ltd* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

14 — Skat. šo secinājumu 137. punktu.